

Zpracování a úprava závěrečných prací

Základní informace

- Rozsah 20-30 stran
- Alespoň 10 titulů odborné literatury
- Kvalitní kompilace nebo průzkum nebo metodický materiál
 - o V případě průzkumu či metodického materiálu tvoří teoretická část práce 1/3 – 1/2 celkového rozsahu
- Požadavky na formální kvalitu podle materiálu následující dále
- Závěrečná práce se odevzdává elektronicky do eVŠKP a v jednom tištěném exempláři

Termíny, témata, vedení prací

Závěrečnou práci může vést vyučující kurzu, pracovník UHK, nebo externí pracovník (ředitel, zástupce ředitele). Přihlášku k závěrečné práci si vyplníte na webovém formuláři, uložíte ji, vytisknete, zajistíte si podpis vedoucího práce a sken poté zašlete na email jan.valter@uhk.cz.

Závěrečná práce se odevzdává v jednom písemném vyhotovení na sekretariát Ústavu primární, preprimární a speciální pedagogiky (v případě nepřítomnosti pracovníka můžete práci zanechat na recepci) a v elektronické podobě prostřednictvím webového rozhraní eVŠKP na adrese: <https://ris.uhk.cz/eVSKP/>.

Téma a anotaci závěrečné práce můžete konzultovat e-mailem s Dr. Skutilem (martin.skutil@uhk.cz).

Účel tvorby odborného textu

Úkolem odborné práce je ověřit vědomosti a dovednosti studentů získané v průběhu studia daného předmětu a schopnost tvůrčím způsobem jich využít při řešení úkolu stanoveného zadáním práce.

Písemné práce musejí být formulovány s důrazem na věcnost a jednoznačnost sdělení. Student pracuje na své práci samostatně, úroveň závěrečné práce je věcí studenta a je ukazatelem dosažené míry odborných poznatků a schopností aplikovat je na konkrétní úkol. Student také

musí náležitě splnit všechny formální požadavky, včetně správné tvorby citací a odkazů na použité zdroje (viz str. 10).

Úkolem **závěrečné** práce je rozvinout studentův zájem o specifickou oblast studovaného oboru a zároveň prokázat odbornou i metodologickou erudici při tvorbě odborné práce, kterou závěrečná práce bezesporu je. Závěrečná práce má prohlubovat známé poznatky po stránce obsahové nebo metodické. Má prokázat, že se student seznámil s prameny a s odbornou literaturou, která se týká daného tématu, a je schopen jejich samostatné aplikace na daný úkol. Nepředpokládá se tedy, že student přinese zásadní, dosud neobjevené poznatky.

Možnosti práce s odborným textem

Je zřejmé, že odborný text musí také respektovat požadavky, které jsou kladeny na jeho kvalitu. Pomineme-li správné stylistické a gramatické vyjádření, které by mělo být u studentů vysoké školy (zejména učitelského zaměření) samozřejmostí, je nezbytné klást důraz na obsahovou stránku.

Řada jazykových, stylistických i odborných chyb, které se závěrečných pracích vyskytují, nepramení často z nevědomosti, jako spíše z nepozornosti. Je vhodné nechat text tzv. odležet alespoň jeden den. Následně doporučujeme věnovat jedno čtení kontrole pravopisu a stylistiky, druhé obsahové stránce, další celkové úrovni textu atd. Je dobré si všimnout toho, zda se některá slova zbytečně často neopakují, zda text není „kotrbatý“ a zda souvětí nejsou příliš dlouhá a nepřehledná.

Jak porozumět odbornému textu

Studenti, především společenských věd, vstupující do vysokoškolského procesu vzdělávání jsou pochopitelně konfrontováni s nutností seznamovat se s odborným textem, tedy číst ho a porozumět mu. Poměrně záhy, prakticky hned na počátku svého studia zjistí, že pochopit odborný text na základě prvního čtení nelze. Nezbyvá nic jiného, než si osvojit techniku tzv. aktivního čtení, tedy čtení s porozuměním. Jeho předpokladem je schopnost čtenáře klást autorovi odborného textu otázky. Šanderová (2006, s. 32-33) doporučuje tyto zásady aktivního čtení:

- Při prvním čtení je nutné se zorientovat ve struktuře textu a určit si klíčové pasáže. Současně formulujeme otázky, na které se snažíme odpovědět při dalším čtení. Dále

si zaznamenáme, co nám ztěžuje porozumění textu, tedy co je nutné a vhodné vyhledat v jiné odborné publikaci.

- Ve druhém čtení se již zaměřujeme na klíčové myšlenky, promýšlíme východiska a argumenty, precizujeme či jinak formulujeme původní otázky a objevující se otázky nové. Šanderová zde uvádí postup Di Yanniho (1984). Ten doporučuje zaznamenávat si do prvního sloupce ve vztahu ke čtenému textu informace o textu, do druhého sloupce otázky, které v nás text evokuje. První sloupec je záznamem hlavních myšlenek, vytváří tzv. konspekt, druhý sloupec je výsledkem kritického čtení. Rozvažujeme o tom, která fakta jsou jednoznačná a o kterých naopak můžeme pochybovat a proč. Čím více možných otázek a odpovědí ve vztahu k danému textu jsme schopni zformulovat, tím získáme větší vhled do dané problematiky.
- Poslední fází je zamyšlení nad textem jako celkem a snaha jej jasně a stručně shrnout. Dále autorka doporučuje vrátit se k již přečteným textům po určité době, protože se mohou odkrýt jiné vazby a souvislosti.

Podle Šanderové (2006, s. 24-25) čtenář porozuměl textu, je-li schopen „bez zaváhání“ odpovědět na níže uvedené otázky:

- Jakým problémem se autor zabývá – jaké otázky si klade?
- K jakým závěrům dospěl – jak na otázky odpověděl?
- O co své závěry opírá – jaké argumenty na jejich podporu uvádí?

Způsob vyjadřování autora

Poměrně častou otázkou je, jak se při psaní textu vypořádat s pozicí autora odborného textu, tedy který způsob vyjádření použít.

První možností je používat tzv. autorský plurál, tedy „my“. Dříve se tento způsob vyjadřování, někdy též nazývaný „plurál skromnosti“, používal poměrně běžně. Může jít také o vtažení čtenáře do děje (Čmejková, Daneš, Světlá, 1999, s. 45). V dnešní době, podle našeho názoru, je tento styl psaní již překonaný. Avšak pokud se na práci podílí více autorů, je takovýto způsob vyjadřování samozřejmostí.

Jak dále uvádí Čmejrková, Daneš, Světlá (1999), dalším způsobem vyjadřování může být vyjádření neosobní, kdy je použito pasivní konstrukce či zvratného pasiva (např.: bylo řečeno; bylo uvedeno apod.).

Dnes již převažuje anglosaský model, který využívá vyjádření autora v 1. osobě čísla jednotného, tedy „já“. Přestože v minulých letech byl tento způsob vnímán jako příliš neskromný, ba někdy až zavrženíhodný, domníváme se, že použití singuláru je vhodné především z toho důvodu, že autorem závěrečné práce je skutečně student a nikdo jiný. Pochopitelně, při zpracování závěrečné práce do tvorby zasahuje také vedoucí práce, avšak hlavní tíha zodpovědnosti zůstává na studentovi, který ve finále studia práci obhájí sám a na základě úspěšné obhajoby mu může být udělen akademický titul.

Odborná terminologie

Každá tvorba závěrečné práce předpokládá, že student bude dostatečně obeznámen s odbornou terminologií oboru či předmětu, kterého se příslušná práce týká. To však neznamená používání cizích slov za každou cenu. Takovýto způsob pouze znesnadní čtenáři orientaci v textu a nepřispěje k jeho kvalitě.

Etika vědecké práce

Správné citování a uvádění veškerých použitých tištěných i elektronických zdrojů je nejen nezbytným předpokladem pro dodržování autorských práv a autorského zákona, ale též jedním ze základních pravidel etiky odborné práce.

Povinnost odkazu v odborných textech se týká všech převzatých informací, kromě tzv. všeobecně známých faktů. Za všeobecně známá fakta se považuje vše, co je součástí všeobecného vzdělání, dále základní poznatky oboru, tedy ty, které jsou uvedeny v základních učebnicích, a tzv. neoddiskutovatelné události, události historické i aktuální, běžně medializované (Šanderová, 2005).

Dodržování následujících zásad, které jsou společné pro všechny obory, je jednou ze základních povinností všech autorů vytvářejících odborný text.

Zásady obecné etiky vědecké práce lze shrnout do těchto bodů:

- respektování autorství a spoluautorství při zveřejňování výsledků výzkumu;

- dodržování stanovených pravidel při nakládání s důvěrnými údaji¹;
- respektování copyrightu při reprodukování publikovaných výsledků a textů, jakož i při používání softwaru;
- uvedení zdroje při přejímání výsledků jiných;
- nezaujaté nakládání s výsledky studia literatury, pozorování nebo pokusů;
- nepoužívání selektivní prezentace výsledků, zejména zamlčování nehodících se dat;
- nepoužívání záměrně nepřesné nebo nesprávné interpretace výsledků nebo závěrů;
- nevydávání fiktivních dat za výsledky (Koncepce rozvoje, 2004; Kratochvíl, 2005).

Zvláště důrazně upozorňujeme na to, že je nezbytné všechny použité zdroje uvádět v seznamu literatury a také na ně odpovídajícím způsobem ve vlastním textu odkázat. Primárním důvodem by samozřejmě mělo být vnitřní svědomí autorů, kteří by neměli sahat ke krádeži myšlenek již někým vytvořených. Dalším důvodem je respektování autorského zákona, jehož nedodržování může vést až k trestněprávní odpovědnosti. V neposlední řadě může být motivací pro správné uvádění všech zdrojů aktuální trend na vysokých školách, které nejen závěrečné, ale také seminární práce kontrolují (dnes již elektronicky) a při zjištění plagiátorství, tedy nepovoleného přivlastnění si celého textu nebo jeho části, dochází ke kárnému řízení s viníkem, v nejhorších případech také k vyloučení ze studia.

Formální úprava písemné práce:

- typ písma: Times New Roman
- typ písma – nadpisy: Arial
- velikost písma: 12 b.
- řádkování: 1, 5
- zarovnání textu: do bloku (= oboustranné)
- okraje: levý okraj = 3,5 cm, ostatní okraje = 2,5 cm
- Číslování stránek: kromě úvodní stránky se všechny strany číslovají; používáme arabské číslice umístěné dole na stránce a zarovnané na střed; číslování stránek musí být automatické.

¹ Dle zákona č. 101/2000 Sb. ze dne 4. dubna 2000, o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

- Tabulky, grafy apod.: je třeba vše řádně označit a popsat; např. Obr. 1 – Školní třída, přičemž grafy a obrázky jsou popisovány pod objektem a tabulky nad objektem.
- Odstavce:
 - Pod nadpisem nevynecháváme řádek.
 - Pod nadpisem u odstavce neodsazujeme první řádek.
 1. Odsazením prvního řádku druhého odstavce pomocí klávesy Tab – poté mezi jednotlivými odstavci nenecháváme volný řádek.
 2. Neodsazujeme první řádek druhého odstavce – poté mezi odstavci vynecháváme jeden volný řádek.
- Dodržujeme platná pravidla českého pravopisu nejen po gramatické stránce, ale také po formální => za tečkou, čárkou apod. je vždy mezera, uvnitř závorek či uvozovek mezery neděláme např. (Cangelosi, 1994, s. 127) a ne (Cangelosi, 1994, s. 127)
- Pokud chceme v textu zvýraznit některou část, tak pouze ztučněním, zásadně nepodtrháváme.

Tečky, čárky, dvojtečky, uvozovky, závorky

Každý odborný text musí, kromě odborných a formálních požadavků, vykazovat také kvalitu po stránce jazykové. Znat českou gramatiku je pro každého studenta VŠ základní nutností, přesto se velice často setkáváme s problémy i v této oblasti.

Jak uvádějí Pravidla českého pravopisu (2002), členicí znaménka oddělují od sebe části textu, uvnitř celku se jimi zdůrazňuje především významová a zvuková výstavba. Mají význam jednak oddělovací a dále vyčleňovací.

- **Tečku** uvádíme obvykle na konci větného celku. Máme-li vedle sebe tečku a závorku, což se týká v našem případě zejména odkazů na literaturu, píšeme tečku až za závorkou. Za tečkou následuje vždy mezera.
- **Čárka** odděluje věty v souvětí, složky několikanásobných větných členů či výrazy, které jsou do věty vloženy nebo k ní volně připojeny. Za čárkou následuje vždy mezera.
- **Dvojtečka** uvozuje část textu, která svým obsahem z předcházející části vyplývá nebo ji rozvádí. Nejčastější použití je mezi uvozovací větou a přímou řečí, v našem případě při použití přímé citace. Za dvojtečkou následuje vždy mezera.

- Do **uvozovek** se dávají ty části projevu, které doslova citujeme nebo které chceme od ostatního textu z různých důvodů odlišit. Je-li v uvozovkách celá věta, píší se příslušná interpunkční znaménka na konci této věty před druhým uvozovacím znaménkem. Před a za uvozovkami, tedy z vnější strany, jsou vždy mezery, uvnitř uvozovek mezery nejsou. Upozorňujeme, že uvozovky neslouží pro odlišení neodborných termínů.
- Do **závorek** se dávají větné nebo nevětné výrazy, které jsou do výpovědi volně vloženy, popřípadě které nejsou součástí vlastního projevu. V našem případě se do kulatých závorek uvádí odkaz na zdroj uvedený v seznamu literatury. Také u závorek platí, že před a za závorkami, tedy z vnější strany, jsou vždy mezery, uvnitř závorek mezery nejsou. Výjimku tvoří případ, kdy je odkaz uveden např. na konci odstavce – pak následuje tečka bezprostředně za závorkou.

Číslování stránek

Pro lepší přehlednost textu doporučujeme jednotlivé stránky číslovat. Opět existuje několik možností, nejobvyklejší je však uvádět arabská čísla v dolní části stránky a zarovnat je na střed. Je možné vpisovat čísla stránek ručně do záhlaví či zápatí, nejjednodušší je však, používáme-li MS Word, automatické číslování. Postup je následující: vložit => čísla stránek.

Upozorňujeme, že úvodní stránka (jméno univerzity, název práce, jméno autora...) se nečísluje. První strana textu je pak označena číslem 2.

Tabulky, grafy, obrázky

V písemných úkolech vkládáme tabulky, grafy či obrázky přímo do textu, v závěrečných pracích povětšinou do příloh. Je důležité, aby vše bylo řádně označené. **Tabulky popisujeme nad, grafy či obrázky popisujeme pod objektem.** Většinou užíváme následujícího zavedeného popisování:

- Tabulka : Tab. 1 – Rozdíly mezi frontální a skupinovou výukou
- Obrázek : Obr. 1 – Dítě ve školní třídě
- Graf : Graf 1 – Křivka zapomínání.

Odrážky v textu

Součástí odborných textů jsou také různé prostředky jeho členění. Záleží na autorovi, pro jaký způsob grafického znázornění se rozhodne. Možností je řada. Za všechny jmenujme číselné

(1, 2, 3...), pomocí písmen (a), b), c)...), pomlček, teček nebo šipek. Zvolený systém musí vyjadřovat hierarchii jednotlivých částí textu a jejich vzájemné vztahy. Je třeba samozřejmě zohlednit, zda se jedná o samostatné body či o po sobě následující sled možností.

V této souvislosti upozorňujeme ještě na další skutečnost. Také při práci s odrážkami je nezbytné dbát na pravidla užívaná v českém jazyce. Rozhodneme-li se například, že při použití pomlček budeme na začátku věty psát velké písmeno, pak je nutné, aby věta byla ukončena tečkou. Začneme-li naopak malým písmenem, na konci řádku píšeme středník a výčet ukončíme tečkou.

Nadpisy

Nadpisy jsou běžnou, organickou součástí textu. Oddělují obsahově rozdílné části textu, zvýrazňují tematické změny v textu.

Nadpisy je vhodné graficky oddělit od ostatního textu. Je však třeba tak činit s rozmyslem a s důrazem na estetické cítění. Mnohonásobné zvýraznění nebudí v písemné práci dobrý dojem. Zvýraznění nadpisu by mělo být jednoduché, pouze pomocí ztučnění textu. U nadpisů kapitol a podkapitol je ještě možné použít zvýraznění pomocí zvětšení písma (např. z velikosti písma 12 bodů na 14 bodů). Obvyklé je psaní nadpisů bezpatkovým písmem, např. Arial.

S ohledem na tvorbu nadpisů uvádí Jaroslav Hrubý (2003, s. 99) několik důležitých bodů:

- Všechny nadpisy stejné úrovně v jednom díle musí být upraveny stejně.
- V nadpisech se nerozdělují slova.
- Za nadpisem se nedělá tečka.
- Je lepší používat nadpisy zarovnané vlevo než na střed.
- Mezera nad nadpisem musí být větší než pod ním.
- Pokud nadpis vyjde na konec stránky, musí být za ním alespoň několik řádků textu. Je však lepší přesunout jej na novou stránku.
- Číslování kapitol a podkapitol velmi zvyšuje přehlednost díla.
- Pokud jednotlivé kapitoly a podkapitoly číslováme, dílčí nadpisy v kapitolách či podkapitolách číslovány být nemusí².

² V tomto případě vždy záleží na individuálním posouzení pisatele.

Odstavce

Tvorba odstavců bývá často poměrně problematická. Odstavec je součástí každého, nejen odborného textu. Jak uvádí Čmejrková, Daneš a Světlá (1999, s. 162-163) „*z hlediska čtenáře je členění textu na odstavce potřebné proto, aby mohl bez větší námahy a nejistoty sledovat myšlenkový postup autora.*“ Odstavce tedy oddělují jednotlivé myšlenky od sebe a dávají textu potřebnou strukturu.

V zásadě máme dvě možnosti, jak tvořit odstavce. Jedná se o standardní úpravy, avšak mezi sebou by se neměly kombinovat, především kvůli přehlednosti textu.

- Odsazení prvního řádku pomocí klávesy Tab – poté mezi jednotlivými odstavci nevynecháváme volný řádek.
- Neodsazujeme první řádek – poté mezi odstavci vynecháváme jeden volný řádek.

At' již zvolíme jakýkoliv způsob tvorby odstavců, pod nadpisem či tabulkou začátek řádku neodsazujeme.

Citace, odkazy a poznámky

Termínem citace v odborné literatuře označujeme jednak „citát“, tj. doslovné znění úryvku textu jiného autora (přímá citace), či užití parafráze (nepřímá citace), v níž je myšlenka přeformulována.

„Citát z odborné literatury uvádíme tehdy, jestliže podpoří nebo doplní naše tvrzení, resp. je předmětem naší kritiky nebo analýzy“ (Čmejrková a kol., 1999, s. 226-227). Je obvyklé, že „... přímá citace by neměla přesahovat 3–4 řádky, je však nutné respektovat všechny zvláštnosti textu – typ písma, užití závorek, pomlček, uvozovek. Citovaný text je v uvozovkách, za kterými následuje odkaz“ (Šanderová, 2005, s. 91). Krácení citace vyjadřujeme třemi tečkami v kulatých nebo hranatých závorkách – např. tedy (...) nebo [...].

Pokud student použil v textu práce myšlenky, názory a informace z materiálů, které prostudoval, musí vždy uvést odkaz na zdroj, ze kterého čerpal. Zásadně se citují jen díla, která student studoval a použil při zpracování práce. Forma citací v závěrečné práci musí být jednotná.

Norma je různá podle druhů citovaných publikací. Veškeré zdroje se uvádějí v seznamu literatury na konci textu. V případě písemných prací na ÚPPE se řídíme normami ČSN ISO 690 a 690-2,

Poznámky v textu

V našem případě budeme používat poznámky pod čarou, které budeme v textu značit pomocí horního indexu³. Vložení takové poznámky je jednoduché, např. v MS Wordu stačí kliknout na záložku “vložit” a následně “poznámka pod čarou”. Používání poznámek v textu **není povinné**.

Odkazy na literaturu

Odkazujeme pomocí „kulatých závorek“, které jsou v textu snadno rozpoznatelné od poznámek. V případě **přímé citace** (doslovného nebo téměř doslovného převzetí část textu) je nezbytné uvést i stránku, odkud autor čerpá a je třeba vyznačit citovaný text uvozovkami – tedy (Příjmení, rok, strana). V případě **nepřímé citace** (použitý text je znatelně upravený, avšak je zřejmé z jakého zdroje pisatel čerpá) se čísla stránek neuvádějí – tedy (Příjmení, rok). V každém případě je však důležité, aby bylo vždy zřejmé, ze kterého díla je text převzatý. Je také dobré si uvědomit, že existuje při psaní odkazů jistá variabilita – není tedy třeba uvádět odkazy až na konci citovaného odstavce, ale je možné (a z hlediska členění textu vhodné) zařadit odkazy na začátek či doprostřed písemné práce. **Odkazy na všechny zdroje (monografie, časopis, Internet...) se tvoří vždy stejným způsobem (viz příklady).** Není-li známý autor, místo příjmení uvádíme název textu, ze kterého čerpáme.

Považujeme za důležité připojit ještě jednu poznámku. Někdy se stává, že autoři odborných prací se snaží v seznamu literatury uvést co nejvíce titulů, se kterými v textu ani nepracují. Na druhou stranu se stává, že studenti zapomínají do seznamu literatury uvádět zdroje, na které odkazují v textu. Je třeba respektovat a dodržovat zásadu, že: **Vždy je třeba v textu odkázat na všechny tituly uvedené v seznamu literatury a v seznamu literatury uvést všechny zdroje, na které je v textu odkazováno.**

³ Poznámky pod čarou jsou vzhledem k umístění doplněním textu a jsou snadno rozpoznatelné od odkazů na literaturu, které jsou nezbytnou součástí odborného textu.

Příklady:

- W. Ch. Bagley se ve své práci *School discipline* (1915) zmiňuje přímo o funkcích školní kázně.
- Další autoři (Kupka, 1937; Štverák, 1980; Morkes, 2000) se zamýšlejí nad tělesnými tresty ve škole.
- „Čím mladší jsou žáci, tím více času je potřeba na zavedení a výuku pravidel a postupů na začátku školního roku“ (Cangelosi, 1994, s. 127).

Citace literatury (závazná norma) a vybrané příklady tvorby odkazů

Citace monografické publikace (knihy):

MANĚNOVÁ, Martina (2009). *ICT a učitel 1. stupně základní školy*. Brno: Computer Press.
ISBN 978-80-251-2802-2.

- příklad odkazu u nepřímé citace: (Maněnová, 2009)

Citace monografické publikace s více autory:

BENDOVÁ, Petra a ZIKL, Pavel (2011). *Dítě s mentálním postižením ve škole*. Praha: Grada.
ISBN 978-80-247-3854-3.

Citace monografické publikace s více než třemi autory:

SKUTIL, Martin, ZIKL, Pavel a kol. (2011). *Pedagogický a speciálně pedagogický slovník*.
Praha: Grada. ISBN 978-80-247-3855-0.

Citace publikace bez označení autora(ů):

Velký sociologický slovník (1996). Praha: Karolinum. ISBN 80-7184-311-3.

Citace příspěvku do sborníku:

HAVIGEROVÁ, Jana Marie (2011). *Pupils' Information Behaviour - Introduction, Survey*

and Theoretical Background. In: NOWOSAD, Inneta a MILKOWSKA, Grazyna (eds.). *A Child in School Setting*. Toruń: Uniwersytet Zielonogorski and Wydawnictwo Adam Marszałek. S. 203-216. ISBN 978-83-7611-906-9.

Citace článku v seriálových publikacích:

SKUTIL, Martin, MANĚNOVÁ, Martina a FABEROVÁ, Marta (2011). Self-evaluation of Skills in the Area of ICT in 1st Level Elementary School Teachers: Partial Research Results. *E-pedagogium*, roč. 11, č. 4, s. 92-101. ISSN 1213-7499; ISSN 1213-7758

- příklad odkazu u přímé citace: (Skutil, Maněnová a Faberová, 2011, s. 91)

Citace výzkumných, vývojových apod. zpráv:

FABEROVÁ, Marta a kol. (2007). *Požadavky vedoucích pracovníků škol na kompetence vyučujících na 1. stupni ZŠ* [Závěrečná zpráva]. Hradec Králové: ÚPPE PdF UHK.

Citace elektronické publikace na www:

VÍTOVÁ, Jitka (2013). Možnosti diagnostiky jazykových kompetencí u dětí s těžkým sluchovým postižením. *E-Pedagogium* [online]. Olomouc: Univerzita Palackého, č. 1, s. 96-103 [cit. 23.9.2013]. ISSN 1213-7499. Dostupné z:
http://www.pdf.upol.cz/fileadmin/user_upload/PdF/e-pedagogium/2013/e-pedagogium_01_2013.pdf/

- příklad odkazu u nepřímé citace: (Vítová, 2013)